

ΠΑΣΟΚ

*9η ΣΥΝΟΔΟΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ*

Ε
Ι
Σ
Η
Γ
Η
Σ
Η

ΑΝΔΡΕΑ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

ΠΕΜΠΤΗ 29 ΙΟΥΛΙΟΥ 1993

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ

9η ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ:

ΑΝΔΡΕΑ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

ΠΕΜΠΤΗ 29 ΙΟΥΛΙΟΥ 1993

Α.ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ: Θα μου επιτρέψτε, ξεκινώντας, ένα μικρό ιστορικό παραλληλισμό. Στον τόπο μας ο Ιούλιος, ο μήνας που διανύουμε, κατά έναν παράδοξο τρόπο, φέρνει μαζί του έντονη την ιστορική φόρτιση, γιατί συνδέεται, κατά καιρούς, με πολύ σημαντικά γεγονότα.

Ο Ιούλης του '65 και η αποστασία σημάδεψαν ολόκληρη τη μεταπολεμική και μετεμφυλιακή ιστορική περίοδο.

Εδώ, έκλεισε η πρώτη ουσιαστική αμφισβήτηση των κατεστημένων δομών και εξουσιών, που οικοδόμησε, μετά τη νίκη της, η Δεξιά, μέσα από το κράτος, το παρακράτος, τα ανάκτορα και τις παρακυβερνήσεις του.

Η κατάλυση της λαϊκής κυριαρχίας και η διάσπαση της δημοκρατικής παράταξης από τους αποστάτες άνοιξε την πόρτα στη στρατιωτική δικτατορία.

Ο κύκλος ολοκληρώθηκε τον Ιούλιο του '74 με την πτώση της χούντας, την εισβολή του "Αττίλα" στην Κύπρο και τα ερείπια, που άφησαν στην Ελλάδα δεκαετίες εξάρτησης και υπανάπτυξης.

Αρχισε, στη συνέχεια, ο κύκλος της μεταπολίτευσης, με την αποκατάσταση της δημοκρατίας και τη δημιουργία του ΠΑΣΟΚ, μετεξέλιξη του ΠΑΚ, μέσα από το οποίο ανασυγκροτήθηκε από την αρχή, ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά, η δημοκρατική παράταξη.

Η 8ετία μας έθεσε τα θεμέλια της κοινωνικής αλλαγής, της δημοκρατικής αναγέννησης, της αναβάθμισης του ρόλου της χώρας, της κοινωνικής δικαιοσύνης και της κατοχύρωσης των λαϊκών κατακτήσεων.

Ο Ιούλιος - και πάλι - του '89 χρησιμοποιήθηκε εκ νέου από τις ίδιες δυνάμεις για τη διάσπαση και διάλυση της δημοκρατικής παράταξης. Η προσπάθεια ηθικής και πολιτικής ακύρωσης και η προσμονή των ωφελημάτων από τη λεηλασία της κορυφώθηκαν με την περιβόητη Συγκυβέρνηση.

Η τριπλή, φαινομενικά, εκλογική ήττα του ΠΑΣΟΚ, σήμερα, ιστορικά αποκαθίσταται ως μεγάλη νίκη. Ιστορία και λαός τους γύρισαν την πλάτη και είπαν αυτή τη φορά το μεγάλο "ΟΧΙ".

Αποτέλεσε, όμως, πραγματική τραγωδία για τον τόπο, γιατί ακολούθησαν τα 4 "πέτρινα" και χαμένα χρόνια.

Και σήμερα πάλι, τον Ιούλιο του '93, είμαστε έτοιμοι ξανά ν'

ανοίξουμε έναν καινούριο δρόμο, ένα νέο ιστορικό κεφάλαιο για τη χώρα μας, ενωμένοι και ισχυροί, ενώ για τη Δεξιά ανοίγει ο δρόμος της κρίσης και της διάσπασης.

Η προσπάθεια πολιτικής αποσταθεροποίησης, η συνέχεια των αθλιότητων στην πολιτική διαπάλη, η εναγώνια αναζήτηση εναλλακτικής λύσης μέσα στο ίδιο σύστημα εξουσίας, η οπερετική επανεμφάνιση του Γλίξμπουργκ, η νοσηρή ιχνηλάτηση δυνατοτήτων και προσδοκιών νόθευσης του λαϊκού φρονήματος, όλα αυτά δεν είναι έξω από τη λογική της καταρρέουσας εξουσίας των νεκρών ιδεών.

Ο φετινός Ιούλιος δεν μοιάζει με τους άλλους.

Είναι Ιούλιος μιας άλλης περιόδου και μιας άλλης προοπτικής.

Ζούμε μια ιστορική εποχή κι έχουμε ένα μεγάλο χρέος: Να δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για την αναγέννηση της Ελλάδας και του Ελληνισμού, ξεκινώντας μία μακρά, δύσκολη, αλλά εμπνευσμένη, προσπάθεια. Και να είμαστε βέβαιοι ότι ο λαός θα ανταποκριθεί.

Είναι γεγονός ότι ολόκληρος ο κόσμος βρίσκεται σε μια μεταβατική περίοδο. Γι' αυτό, θα μιλήσω λίγο περισσότερο αύριο, στη δευτερολογία μου. Το κοινωνικό σύστημα, όπως έχει διαμορφωθεί στη Δύση, βρίσκεται σε μεγάλη κρίση, κάτω από τον επηρεασμό των γεωπολιτικών ανακατατάξεων στην Ανατολή. Τα κοινωνικά συστήματα βρίσκονται σε μια πορεία μετεξέλιξης. Αναζητεί, σε παγκόσμια κλίμακα, μια νέα μορφή ρύθμισης των κοινωνικών συστημάτων, που να ξεφεύγει από τις δοκιμασμένες και αποτυχημένες συνταγές του νεοφιλελευθερισμού, που οδήγησαν στη βαθύτερη απορρύθμισή τους.

Αυτή η κοινωνική κρίση αντανακλάται ως κρίση του πολιτικού συστήματος, στο βαθμό που το πολιτικό σύστημα αδυνατεί να τη διαχειριστεί με τρόπο αποτελεσματικό. Κι επειδή τον τελευταίο καιρό έχει διογκωθεί η φιλολογία περί κρίσης της πολιτικής, είναι αναγκαίο να προσδιορίσουμε ότι η κρίση αυτή δεν είναι αυτονομημένη, αλλά συναρτάται από τις απαντήσεις, που δίνονται στα κοινωνικά αιτήματα.

Σε καμιά χώρα, δεν έπαψε να υπάρχει η διαφοροποίηση των κοινωνικών οραμάτων, που αφορούν κοινωνίες της ισότητας και της ελευθερίας και κοινωνίες των πολλαπλών επιπέδων και των αντίστοιχων ανισοτήτων, ούτε έχουν πάψει να υπάρχουν δύο είδη πολιτικών, που υπηρετούν τα κοινωνικά οράματα και τις προσδοκίες.

Η κρίση, που όλοι διερευνούν, συνδέεται με τις πολιτικές, που είναι συνδεδεμένες και αναπαράγουν την κυρίαρχη κοινωνική πραγματικότητα. Και μάλιστα, σε περιόδους παγκόσμιας ύφεσης, αυτού του

είδους οι πολιτικές δείχνουν το πραγματικό τους πρόσωπο. Γίνονται αποκρουστικές για τους πολίτες, γιατί περιορίζουν τις προοπτικές τους. Είναι πάγια πολιτική των συντηρητικών δυνάμεων να γενικεύουν την επίθεση εναντίον της πολιτικής γενικά και των πολιτικών συστημάτων ειδικά, όταν αποτυχαίνουν στις προσπάθειες επιβολής δεξιών λύσεων.

Αυτό είναι ιδιαίτερα εμφανές στην Ελλάδα. Η αποτυχία της νεοφιλελεύθερης πολιτικής - ποιας πολιτικής; τέλος πάντων... - της Ν.Δ. μεταφράζεται σε επίθεση ενάντια στην πολιτική και τους πολιτικούς και στροφή του κόσμου στην απάθεια και την ιδιώτευση. Υπάρχουν, βέβαια, και τάσεις αναζήτησης και εκλεπτισμένων εκδοχών της ίδιας πολιτικής που, κάτω από ποικιλώνυμες ονομασίες αυτού που γενικά ονομάζεται "μεταπολιτική", προσπαθούν να διαμορφώσουν όρους επιβίωσης.

Το μέλλον ανήκε πάντα - και θα ανήκει - σε εκείνη την πολιτική, που εκφράζει κοινωνικές ανάγκες ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων και μπορεί να την υλοποιεί με συνέπεια. Είναι ο μόνος τρόπος για να ξεφύγουμε από το νοσηρό κλίμα της αμφισβήτησης των πάντων και από τις προσπάθειες υποταγής του πολιτικού στοιχείου στο αντίστοιχο οικονομικό.

Απαραίτητη προϋπόθεση γι' αυτό είναι η ανατροπή της πολιτικής της Νέας Δημοκρατίας και η προώθηση των στόχων ενός νέου κοινωνικού και πολιτικού συνασπισμού δυνάμεων, που διαμορφώνεται στην ελληνική κοινωνία και περιλαμβάνει όλα τα κοινωνικά στρώματα, που στηρίζουν την πολιτική του ΠΑΣΟΚ.

Η Αλλαγή του '81 επέφερε σημαντικούς μετασχηματισμούς στην ελληνική κοινωνία, αλλά δεν ολοκληρώθηκε. Η νεοφιλελεύθερη επίθεση, που ακολούθησε και που βρίσκεται σήμερα σε σημείο καμπής, ανέτρεψε το σύνολο των λαϊκών κατακτήσεων και βύθισε τη χώρα σε πρωτοφανή κρίση.

Μου είναι δύσκολο να αποφύγω αυτή την ώρα τον πειρασμό της σύγκρισης, της διαφοράς, ανάμεσα στη δημοκρατική και τη συντηρητική παράταξη, ανάμεσα στο ΠΑΣΟΚ και τη Νέα Δημοκρατία.

Όλοι θυμόμαστε τις μέρες του '89, τα όπλα που χρησιμοποιήθηκαν, τα συμφέροντα που συνασπίστηκαν, τα σκάνδαλα που εφευρέθηκαν, τα μέσα που επιστρατεύτηκαν, οι φράσεις που επιλέχθηκαν, όλα όσα υποβίβασαν την πολιτική στο έσχατο σημείο, έβαλαν στο περιθώριο τις ανάγκες του τόπου και οδήγησαν στα σημερινά αδιέξοδα. Ακόμη ηχούν οι καθ' υπαγόρευσιν κραυγές, ακόμη αποτυπώνονται στο χαρτί οι υπογραφές, που, επικαλούμενες υποκριτικά την ευαισθησία, τη διαφάνεια, την ανάγκη της κάθαρσης, ήθελαν την καθολική συστράτευση, "για να σωθεί ο τόπος από

το ΠΑΣΟΚ".

Σήμερα, ζούμε την πλήρη αντιστροφή της εικόνας, την ηθική δικαίωση, αλλά και την πλήρη αποκάλυψη των μεθοδεύσεων εκείνης της εποχής, που φέρνει στο φως τον τρόπο, που στήθηκε η σκευωρία και ποινικοποιήθηκε η δημόσια ζωή.

Κι επιπλέον, ζούμε καθημερινά τα δεκάδες πραγματικά σκάνδαλα, τις συνομολογήσεις, την εξυπηρέτηση ατομικών ανόμων συμφερόντων, τις αποικιοκρατικού χαρακτήρα συμβάσεις, το ξεπούλημα κάθε παραγωγικής ικμάδας του τόπου μας.

Αυτές τις μέρες, ο αυταρχισμός, η ιδιοτέλεια, εντελώς κυνικά και απροσχημάτιστα, αμαύρωσαν τη λειτουργία του ίδιου του Κοινοβουλίου. Στη σημερινή παρακμή, ο λαός αναρωτιέται: Πού βρίσκεται η πνευματική ηγεσία του τόπου, οι διανοούμενοι, οι άνθρωποι της επιστήμης, της τέχνης, της παραγωγής, να υψώσουν το ανάστημά τους.

Νοιώθουμε περήφανοι, γιατί η αντιστροφή της εικόνας δεν έγινε από μας, με τα ίδια όπλα, τις ίδιες λέξεις ή τις αντίστοιχες πράξεις. Σε πείσμα της εύκολης λύσης, διαλέξαμε το δύσκολο δρόμο, με επιμονή στην αναβάθμιση της πολιτικής, με πρόταξη των εθνικών συμφερόντων και των κοινωνικών αναγκών, με αναζήτηση λύσεων και θεσμικών ρυθμίσεων, που θα αποτρέπουν τη δημιουργία εκφυλιστικών φαινομένων.

Αρνούμαστε την πολιτική ισοπέδωση, τη λογική του "όλοι το ίδιο είναι", την υποταγή σε βολικές θεωρίες, που καταργούν τις πολιτικές διαφορές και ιδεολογίες, και προτρέπουν σε ολοκληρωτικές αντιλήψεις και πρακτικές.

Η δημοκρατία έχει όπλα να αντισταθεί. Η δικαιοσύνη μπορεί να επιτελέσει το έργο της, η διαφάνεια να κατοχυρωθεί. Ο κοινωνικός έλεγχος θα διασφαλίσει την αποκατάσταση και της δικαιοσύνης και της αλήθειας.

Όπως ακριβώς αρμόζει στο ήθος και το ήθος της δημοκρατικής παράταξης.

Εδώ και πολύ καιρό, τη χώρα κυβερνά μια μειοψηφία.

Ιδιαίτερα μετά την κατάρρευση της πολιτικής σκευωρίας και τις επαναληπτικές εκλογές της Β' Αθηνών, που επικύρωσαν την οριστική αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών, υπάρχει εμφανής δυσαρμονία ανάμεσα στη λαϊκή πλειοψηφία και τη διάταξη των κοινοβουλευτικών δυνάμεων.

Σήμερα, ζούμε υπό το καθεστώς μιας ιδιότυπης και οπερετικής συγκυβέρνησης: Η απώλεια της δεδηλωμένης συντελείται και τυπικά.

Εχουμε κυβέρνηση μειοψηφίας.

Το σημαντικό αυτό γεγονός, που καθημερινά καταγράφεται στη

λαϊκή συνείδηση, δεν εμποδίζει την παράταξη της Δεξιάς να ασκεί καταχρηστικά την εξουσία,

- με τρόπο αυταρχικό και ύφος αλαζονικό,
- με σπασμωδική εξωτερική πολιτική, που πολλαπλασιάζει τους κινδύνους και αντιμετωπίζει ενδοτικά τις απειλές και τις πιέσεις,
- με οικονομική πολιτική, που εκποιεί τον εθνικό πλούτο, αποψιλώνει την παραγωγική βάση της χώρας, βαθαίνει την ύφεση, αυξάνει την ανεργία και την οικονομική ανισότητα,
- με θεσμική πολιτική πλήρους καθυστάσεως και περιθωριοποίησης των θεσμών, που στηρίζουν το δημοκρατικό πολίτευμα.

Μαθητευόμενοι μάγοι οξύνουν τα αδιέξοδα, βαθαίνουν την κρίση, μεγαλώνουν την παρακμή, που βιώνει ο τόπος.

Η πολιτική διασύρεται, ο κοινωνικός ιστός διαλύεται από μια εξουσία χυδαία και αυταρχική. Ο τόπος βιώνει, πράγματι, πρόβλημα δημοκρατίας.

Και είναι ΣΥΝΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΟΛΟΙ.

Αυτοί που κυβερνούν, αυτοί που ψηφίζουν τις αποφάσεις, αυτοί που αναζητούν αποχρώσεις διαφοροποίησης, αλλά τη στηρίζουν στην πράξη, αυτοί που αναζητούν νέους δρόμους, αλλά δεν τολμούν να ταραξούν τα λιμνάζοντα ύδατα, πέρα από κενόλογες ρητορείες και μεταλοστομίες.

Το πολιτικό τοπίο είναι εξόχως αποκαλυπτικό.

Όσα ζούμε αυτή την εποχή σημαδεύουν την πλήρη χρεοκοπία του νεοφιλελευθερισμού.

Την ιδεολογική, πολιτική και ηθική κατάρρευση μιας παράταξης, που αναρριχήθηκε στην κυβέρνηση, στο όνομα της διαφάνειας, της καθαρής, της αξιοκρατίας και, αμέσως, έγινε συνώνυμη της συναλλαγής, της διαθοράς, της αναξιοκρατίας.

Η προεκλογική αφίσα της Ν.Δ. αποτελεί πια μακρινή εικόνα.

Το προεκλογικό της πρόγραμμα έγινε κουρελόχαρτο, στα χέρια αγωνιώντων για επιβίωση πολιτικών.

Η ισχνή και τυπική κοινοβουλευτική της πλειοψηφία συντηρείται σ' έναν τραγέλαφο ακυβερνησίας και τυχοδιωκτισμού, που απεικονίζεται καθημερινά στη λειτουργία του εθνικού Κοινοβουλίου.

Η εσωτερική διάσπαση του συντηρητικού χώρου άρχισε, πραγματικά, να αποτελεί ένα ιστορικό γεγονός. Η πρόσφατη κίνηση για τη δημιουργία νέου κόμματος είναι η πρώτη από μία σειρά οικογενειακού χαρακτήρα διασπάσεων, που θα κορυφωθούν μετά τις εκλογές.

Είναι επιμέρους διαχωρισμοί εντός των τειχών, μιας διαρκώς συρρικνούμενης παράταξης, που ιδεολογικά ακυρώνεται, πολιτικά αποδοκιμάζεται και ηθικά καταρρέει στο σύνολό της. Στη βάση τους, βρίσκονται όχι κάποιοι ιδεολογικοί ή πολιτικοί όροι, αλλά προσωπικές φιλοδοξίες στελεχών, σε αντιστοιχηση πάντα με επιμέρους συμφέροντα που τις κινούν.

Είναι τεχνητές κατασκευές, εντός του μικρού οικοπέδου, που πρόκειται να διεκδικήσουν οι επίδοξοι κληρονόμοι μετά τις εκλογές.

Οραματίζονται επιλογές εκλογικού νόμου, νοθεύσεις συσχετισμών και αντιδημοκρατικές μεθοδεύσεις. Με οποιοδήποτε εκλογικό σύστημα, το ΠΑΣΟΚ θα έχει άνετη και ισχυρή αυτοδυναμία, γιατί θα το υπερψηφίσουν περισσότεροι από τους μισούς Έλληνες. Δεν υπάρχει εκλογικό σύστημα να την αποτρέψει.

Τέλος, γι' αυτούς που μεταθέτουν τις επιδιώξεις τους στο μεταβατικό διάστημα μέχρι τις εκλογές του Προέδρου της Δημοκρατίας, πέρα από την πιθανότατη πλειοψηφία, που θα τις αποτρέψει, υπάρχει καταλυτική απάντηση.

Η κυβέρνησή μας, μια κυβέρνηση αντάξια των προσδοκιών του λαού, και μια μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία, που θα στηρίξει τη δύσκολη αναγεννητική προσπάθειά μας, η μεγάλη αλλαγή στο πολιτικό πεδίο, που θα συντελεστεί με τις εκλογές, θ' ανοίξει το δρόμο για την Ελλάδα του 2000. Στους ενδιάμεσους σταθμούς, η νέα πορεία θα επικυρώνεται πανηγυρικά από το λαό. Είναι στο χέρι μας.

Οι τελευταίες εξελίξεις και τα γεγονότα δείχνουν ότι, στη φθορά, τη συρρίκνωση και την αναπότρεπτη πτώση της, η παράταξη που ακόμη κυβερνά προσπαθεί να συμπαρασύρει την ίδια τη χώρα και τις προοπτικές της.

Η φιλοσοφία του "γαία πυρί μειχθήτω" υπαγορεύει τις πράξεις της, με τρόπο κυνικό και απροκάλυπτο. Υψίστα εθνικά μας θέματα χρησιμοποιούνται ως μέσο αντιπερισπασμού, ανοίγοντας επικίνδυνες ατραπούς για τη χώρα.

- Κοινοτικοί πόροι πολύτιμοι χάνονται στην προεκλογική αγωνία των προκαταβολών και την όπως-όπως διαπραγμάτευση με την Κοινότητα.
- Παροχές αποφασίζονται ετεροχρονισμένα.
- Θέσεις προκηρύσσονται κατά χιλιάδες, χωρίς καμιά εγγύηση ότι θα πληρωθούν, στη λογική "δώστε και σώστε".

- Διορισμοί από το παράθυρο συσσωρεύονται σε κρατικές υπηρεσίες, με την υπόσχεση ότι η προσωρινή πρόσληψη θα γίνει μόνιμη, "όταν θα ξαναβγούμε...".

Το κράτος, διαμέσου της κεντρικής Διοίκησης και των Νομαρχιών, εντεταλμένων σε προεκλογική υπηρεσία, χάνει κάθε ίχνος αξιοπιστίας, αφού από καιρό έχει απολέσει και τα τελευταία ίχνη αξιοκρατίας και αποτελεσματικότητας.

Στην αναζήτηση με κάθε τρόπο πόρων, που θα καλύψουν τα ελλείμματα, εισπράττουν δύο και τρεις φορές το χρόνο, προκαταβολικά, φόρους από τους πολίτες, ενώ εκποιούν, σε τιμή ευκαιρίας, τον εθνικό πλούτο και τη δημόσια περιουσία.

Μου θυμίζει αυτό ένα πραγματικό αστείο. Ο Ζιγδης, πάρα πολύ παλιά - μιλώ για τη δεκαετία του '60 - είχε πει ότι "ο κ. Μητσοτάκης θα πουλήσει και την Ακρόπολη". Και ο Βενιζέλος ο Σοφοκλής τον διόρθωσε: "Δεν είναι εκεί το πρόβλημα. Θα την πουλήσει σε πάρα πολύ χαμηλή τιμή". Αυτό ας μπει και σ' ένα κείμενο, επειδή κυκλοφορεί αρκετά.

Εργα εγκαινιάζονται πριν ξεκινήσουν, χωρίς να προβλέπονται ούτε ημερομηνίες περάτωσης, χωρίς να δεσμεύονται οι προϋπολογιζόμενοι πόροι, εικόνα που είχε ο τόπος να ζήσει από αλήστου μνήμης εποχές. Η χώρα απ' άκρου εις άκρον ξαναζεί το "κατόπιν ενεργειών μου..." της δεκαετίας του '50 και πριν απ' αυτήν.

Είναι, πράγματι, πρωτοφανές στην πολιτική ιστορία του τόπου αυτό που συμβαίνει σήμερα. Όλα έχουν χάσει την ταυτότητα, το όνομα και την αξία τους.

Εμείς αρνούμαστε ν' ακολουθήσουμε και να παρακολουθήσουμε την καταρρέουσα εξουσία των νεκρών ιδεών. Είμαστε δύναμη ευθύνης και προοπτικής. Δεν θα πλειοδοτήσουμε σε υποσχέσεις, παροχολογίες, ούτε θα παίξουμε με την αγωνία του λαού και των πολιτών για δουλειά, για καλύτερες μέρες, για μια θέση στον ήλιο.

Μέσα στην προεκλογική αγωνία της Ν.Δ., οι πρόσφατες ακόμη εξαγγελίες του πρωθυπουργού, για "σκληρή δραχμή", για άμεση ένταξη στο ενιαίο Ευρωπαϊκό Νομισματικό Σύστημα - βρήκαμε την ώρα! - για μονοψήφιο πληθωρισμό και για δραστική μείωση των ελλειμμάτων φαντάζουν σαν "όνειρο θερινής νυκτός".

Η έξαρση των μακροοικονομικών ανισορροπιών συνεχίζεται

αμείωτη, ενώ η επιδείνωση των διαρθρωτικών προβλημάτων της οικονομίας οδηγεί στη βαθύτερη κρίση που αντιμετώπισε, εδώ και δεκαετίες, η οικονομία μας.

Παρά την ύφεση της οικονομικής δραστηριότητας, ο πληθωρισμός παραμένει σε υψηλά επίπεδα. Εγκαταλείπεται, πλέον, σιωπηρά ο στόχος για μονοψήφιο πληθωρισμό, που, στο τέλος του χρόνου, προβλέπεται υψηλότερος του 13%.

Τα δημοσιονομικά ελλείμματα εμφανίζουν τεράστιες αποκλίσεις από τους στόχους και οδηγούν στη διατήρηση των επιτοκίων σε τόσο υψηλά επίπεδα, ώστε να αποθαρρύνουν επενδυτικές δραστηριότητες και στη διαρκή διόγκωση του δημοσίου χρέους.

Από το '89, η κυβέρνηση διατυμπανίζει την αποτελεσματικότητά της σ' αυτό τον κρίσιμο πράγματι τομέα. Η πολιτική της φέτος κατάφερε να ανεβάσει το συνολικό δημόσιο χρέος στο 129% του ΑΕΠ. Με τις πιο αισιόδοξες προϋποθέσεις και με δεδομένα τα 300 δισ., που προϋπολογίστηκαν ως έσοδα από τις αποκρατικοποιήσεις, το ακαθάριστο έλλειμμα του προϋπολογισμού θα εμφανίσει υπέρβαση έναντι των αρχικών στόχων κατά 1 τρισεκατομμύριο δραχμών.

Η μείωση της διεθνούς ανταγωνιστικότητας των ελληνικών προϊόντων, η πτώση της παραγωγικότητας - θα πρέπει να τονίσουμε - και η αποδιοργάνωση της παραγωγικής βάσης διατηρούν το έλλειμμα του εμπορικού ισοζυγίου σε υψηλότερο επίπεδο.

Είναι απορίας άξιο πώς κατάφερε η Ν.Δ., ενώ θεωρεί αποκλειστική της αρμοδιότητα την ονομαστική - υπογραμμίζω: ονομαστική - σύγκλιση των μακροοικονομικών μεγεθών, στα πλαίσια του Μάαστριχτ, τελικά να οδηγεί σε όλο και μεγαλύτερες αποκλίσεις.

Πράγματι, χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια για να καταφέρεις τόσο αρνητικά αποτελέσματα. Και να σκεφθεί κανείς ότι η λιτότητα και η ακρίβεια ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο όριο! Πρόκειται για δραστική αναδιανομή του εθνικού εισοδήματος, προς όφελος μιας σχετικά μικρής ομάδας οικονομικών συμφερόντων.

Μέσα σ' αυτό το οικονομικό περιβάλλον, η σύγχυση και η αβεβαιότητα στην αγορά, καθώς και η πλήρης έλλειψη σταθερότητας στους κανόνες λειτουργίας του συστήματος - πόσα φορολογικά νομοσχέδια είχαμε; κάπου 13, αν δεν κάνω λάθος - οδήγησαν στη μεγαλύτερη κρίση, που γνώρισε ποτέ η αγορά, στη δραματική χειροτέρευση του επιχειρηματικού κλίματος

και στην αποτροπή, τελικά, κάθε ουσιαστικής επενδυτικής πρωτοβουλίας.

Ταυτόχρονα, η ανεργία, εμφανίζοντας εκρηκτική αύξηση και ξεπερνώντας κατά πολύ το 10%, από 7% στο τέλος της δεκαετίας του '80, αποτελεί, πια, σημαντική απειλή για την κοινωνική συνοχή.

Αν, σ' όλα αυτά υπολογίσουμε την πολιτική των "άδειων ταμείων", γίνεται φανερό από ποιο σημείο, από ποια δυσμενή αφετηρία, θα κληθούμε να εφαρμόσουμε πολιτική εξόδου από την κρίση την Επόμενη Μέρα.

Ωστόσο, είμαστε αισιόδοξοι. Μπορούμε να αποκαταστήσουμε κλίμα εμπιστοσύνης στην αγορά, να καθιερώσουμε σταθερούς κανόνες λειτουργίας, να δημιουργήσουμε ευνοϊκό επενδυτικό κλίμα, να εγγυηθούμε το πραγματικό εισόδημα των εργαζομένων, να επιμερίσουμε δίκαια τα φορολογικά βάρη, να επανασυστήσουμε και να εκσυγχρονίσουμε το κράτος πρόνοιας να δώσουμε έμφαση στην αύξηση της παραγωγικότητας, που είναι όρος επιβίωσης.

Γι' αυτό, θα απαιτηθούν κοινωνικές συμφωνίες. Κι εδώ, θέλω να σταματήσω και να πω ότι, χωρίς τις κοινωνικές συμφωνίες, το έργο που θα αναλάβουμε δεν βγαίνει πέρα. Είναι κλειδί και όχι απλός τρόπος του λέγειν η κοινωνική συμφωνία.

Κι επαναλαμβάνω αυτό που είπα: Γι' αυτό, θα απαιτηθούν κοινωνικές συμφωνίες, όχι μόνο για τους μακροοικονομικούς στόχους, αλλά και για την ανάπτυξη, την παραγωγική αναδιάρθρωση, την ανάκαμψη των επενδύσεων, την αγορά και την αντιμετώπιση της ανεργίας, συμφωνίες που διαμορφώνουν συνθήκες προοπτικής, σταθερότητας, προγραμματισμού και κανόνων, συνθήκες κοινωνικού διαλόγου, συναίνεσης και κοινής προσπάθειας με εργαζόμενους και επιχειρηματίες.

Οι εργαζόμενοι ήδη γνωρίζουν ότι το ΠΑΣΟΚ όχι μόνο υπερασπίζεται τους αγώνες του, αλλά και διασφαλίζει το μέγιστο δυνατό της ευημερίας και της δικαιοσύνης γι' αυτούς, στα πλαίσια αντοχής της οικονομίας.

Οι επιχειρηματίες, με τη σειρά τους, γνωρίζουν ότι η δραστηριότητα και οι πρωτοβουλίες τους θα βρουν πρόσφορο έδαφος και ουσιαστική στήριξη από ένα αξιόπιστο κράτος. Και δεν μιλώ και τις κρατικοδίαιτες επιχειρήσεις, τις μεγάλες εργολαβίες, τα μεγάλα ξεπουλήματα. Μιλώ για έναν τομέα επιχειρηματικό, που είναι υγιής και έχει προοπτικές. Ευτυχώς, κάτι έχει απομείνει.

Αιχμή του δόρατος της αδιέξοδης πολιτικής, της αναποτελεσματικής πολιτικής, αλλά και της φαύλης διαχείρισης αποτελούν οι περιβόητες πια ιδιωτικοποιήσεις.

Οι στόχοι είναι ξεκάθαροι:

Ιδιωτικοποίηση, που είναι ταυτόσημη με την εκποίηση της δημόσιας περιουσίας και του εθνικού πλούτου, σε συγκεκριμένα συμφέροντα. Επείγονται, βέβαια, για λόγους εισπρακτικούς, να καλύψουν, όπως-όπως και εφάπαξ, ένα πολύ μικρό, όπως τελικά αποδεικνύεται, μέρος των ελλειμμάτων.

Η ιδιωτικοποίηση συνδέεται άρρηκτα, όμως, με οικονομικά σκάνδαλα, με λωποδυσία και λεηλασία του δημόσιου τομέα. Η πρόσφατη καταγγελία για δωροδοκία, σε σχέση με την πώληση της "ΑΓΕΤ", ανοίγει την αυλαία. Πρέπει άμεσα να επιληφθεί και ουσιαστικά η ελληνική δικαιοσύνη και να επανασυσταθεί η Εξεταστική Επιτροπή στη Βουλή.

Ηδη, ξεκίνησε, απ' ό,τι σήμερα το πρωί άκουσα, κάπως, η διαδικασία. Κάποιος είπε ότι γίνεται για συγκάληση. Βέβαια, δεν μπορώ να το πω πριν το μάθω σίγουρα. Εχουμε ωραίους νομικούς, πολύ επιτυχημένους, Συνταγματολόγους, νομικούς, αυτοί θα μας βρουν τη φόρμουλα. Πρέπει να πάμε στο μέγιστο δυνατό, διότι πρόκειται πράγματι - και είμασταν βέβαιοι γι' αυτό - για λεηλασία του τόπου, όρο που είχαν χρησιμοποιήσει για μας.

Η βιομηχανία κατεπειγόντων νομοσχεδίων, η κυνική εμφάνιση συμβάσεων, η αδιαφάνεια και η συναλλαγή στις επιλογές των προνομioύχων αγοραστών, ξεκινώντας από τις αστικές συγκοινωνίες, την "Ολυμπιακή", τη ΔΕΗ, τον ΟΤΕ, τα Σπάτα, τα ΕΛΔΑ, τα Ναυπηγεία, την αμυντική βιομηχανία, την τσιμεντοβιομηχανία, φθάνοντας μέχρι τα αεροδρόμια και τον ΕΟΤ. Όλα αυτά θυμίζουν το "μεγάλο φαγοπότι".

Η προστασία της εθνικής περιουσίας είναι υπόθεση όλου του λαού και των πολιτών. Έχει αυτονόητη σχέση με τη δουλειά και την προοπτική των εργαζομένων και τους αφορά άμεσα.

Η αποτροπή της εκποίησης δεν είναι μόνο νόμιμο δικαίωμα, αλλά καθήκον και εθνική επιταγή. Η μάχη δεν τελειώνει με τα νομοσχέδια και την ψήφισή τους στη Βουλή. Συνεχίζεται, για να ακυρώσει στην πράξη την εκποίηση.

Κι αυτό αποτελεί δέσμευσή μας.

Η αυτονόητη αυτή διπλή δέσμευση, πρώτα για την επαναφορά στο δημόσιο τομέα αυτών των επιχειρήσεων που έχουν κοινωνικό χαρακτήρα, όλων

των επιχειρήσεων που μέσα και έξω από τη Βουλή δεσμευτήκαμε και που στο Πρόγραμμά μας ρητά αναφέρονται και, έπειτα, για την απόδοση ευθυνών από την ανεξάρτητη δικαιοσύνη σε όσους συγγνωστά παρανομούν και απεργάζονται ζημία για το δημόσιο συμφέρον. Όλες οι λεόντειες συμφωνίες θα ακυρωθούν και οι νομότυπες θα μπουν ξανά σε διαπραγμάτευση για επανάκτηση του ελέγχου από το Δημόσιο.

Η ακριβής μορφή του δημόσιου τομέα είναι κάτι που έχει μελετηθεί πολύ στο ΠΑΣΟΚ. Δεν είναι η στιγμή προγραμματικών δηλώσεων, αλλά, ασφαλώς, μέσα από τη συζήτηση, που θα υπάρξει αύριο και θα έρθει στο Εθνικό Συμβούλιο, θα βγει όχι μόνον το "όχι", αλλά και το "ναι" του ΠΑΣΟΚ, οι θέσεις ακριβώς του ΠΑΣΟΚ για τη λειτουργία του δημόσιου τομέα, ο οποίος θα πρέπει, κατά κάποιον τρόπο, να ξεφύγει από την υπουργική αυθαιρεσία. Είναι δημόσιος, αλλά όχι υποκατάστημα κάποιου υπουργείου.

Εν τω μεταξύ, η προσπάθεια αποτροπής των εκποιήσεων, που θα πρέπει να ενδυναμωθεί και να απλωθεί σε όλους τους χώρους και τις περιφέρειες της χώρας, θα έχει την άμεση συμπαράστασή μας. Γιατί, πολύ απλά, έτσι αντιλαμβανόμαστε το εθνικό μας χρέος.

Οι γενικές επιδιώξεις της Δεξιάς αφορούν την αλλαγή των συσχετισμών στην κοινωνία, τη μείωση των δυνατοτήτων προσέγγισης των λαϊκών στρωμάτων στην πολιτική εξουσία και τη μόνιμη εξυπηρέτηση συγκεκριμένων συμφερόντων. Η προσπάθεια αυτή αρθρώνεται:

α) ΣΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ: Στόχος είναι η διαμόρφωση ενός συντηρητικού πλαισίου, μέσα στο οποίο θα υποχρεωθούν να κινούνται οι πολιτικές δυνάμεις της χώρας. Αναγκαία προϋπόθεση είναι η υπονόμηση της ισχύουσας μορφής του πολιτεύματος της Προεδρευομένης Δημοκρατίας και η υιοθέτηση συντηρητικότερων λύσεων, με το πρόσχημα της δήθεν εξισορρόπησης εξουσιών. Η όλη προσπάθεια γενικευμένης επίθεσης κατά της ίδιας της πολιτικής και ανάδειξη της τεχνοκρατικής διαχείρισης σαν πρωταρχικής αναγκαιότητας της κοινωνίας ανήκει σ' αυτό το πολιτικό επίπεδο. Είναι συνειδητή κίνηση και στόχος.

β) ΣΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ: Στόχος είναι όχι η ενίσχυση των παραγωγικών επιχειρηματιών, αλλά η διαμόρφωση μιας νεο-κρατικοδίαιτης τάξης, που θα στηρίζει τις στενές κομματικές επιλογές και θα στηρίζεται:

- i. Μέσω της λιτότητας για την αύξηση των κερδών.
- ii. Μέσω της χρηματοδότησης των δημοσίων ελλειμμάτων για την αξιοποίηση των κεφαλαίων.
- iii. Μέσω των κονδυλίων της Κοινότητας για χαριστικές αναθέσεις έργων, αμφιβόλου χρησιμότητας.

γ) ΣΤΟ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ: Στόχος είναι η κυριαρχία των αξιών του συντηρητισμού, η διεύρυνση του ατομικισμού και της απάθειας.

Η πολιτική της Ν.Δ. στα τρία χρόνια διακυβέρνησης της χώρας έχει καταστεί σαφής, όσον αφορά και τους δεδηλωμένους και τους άδηλους στόχους της, στη μεγάλη πλειοψηφία του ελληνικού λαού. Παρόλα αυτά, η συντηρητική παράταξη προσπαθεί να ανανεώσει το οπλοστάσιο των ιδεολογημάτων της για να προωθήσει, στη νέα συγκυρία, τη γνωστή ταξική πολιτική της σε όλους τους τομείς.

Η πολιτική αυτή, όμως, δεν θα συναντήσει μόνο τη σταθερή αντίσταση του λαϊκού κινήματος, αλλά και την πλήρη αντίθεση του ΠΑΣΟΚ. Και θα συνοδεύεται με νέες φυγόκεντρες τάσεις μέσα στη Δεξιά παράταξη. Η νεοφιλελεύθερη πολιτική της περιόδου 1990-1993 επέφερε τη διάσπαση της Δεξιάς. Η επιμονή στην ίδια πολιτική θα επιφέρει και τον κατακερματισμό της.

Ολα, όμως, τα υποπροϊόντα αυτής της διαδικασίας αποδιάρθρωσης δεν μπορούν να ξεφύγουν από τις επιταγές των κοινωνικών στηριγμάτων του συντηρητισμού, δεν μπορούν να ικανοποιήσουν τις ανάγκες των λαϊκών στρωμάτων, δεν μπορούν να δώσουν προοπτική στον τόπο μας. Η φυσιογνωμία και τα δομικά χαρακτηριστικά τους, τους αναγκάζουν να συνυπάρχουν σε σχέσεις αλληλεπίδρασης και συμπληρωματικότητας και να ανταγωνίζονται για τη διεύρυνση της επιρροής τους σε ένα εκλογικό ακροατήριο, που βρίσκεται σε φθίνουσα τροχιά.

Από την εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης - κάτι θα πω γι' αυτό και αύριο - απουσιάζει κάθε ίχος εθνικής στρατηγικής, πέρα από την ανιστόρητη επιμονή στο ελληνοτουρκικό "σύμφωνο φιλίας" και στην προσήλωση στο δόγμα της "ανοχύρωτης και δεδομένης χώρας".

Οι τελευταίες εξελίξεις είναι αποκαλυπτικές. Ολοι γνωρίζουν το διασυρμό, που υπέστη η χώρα μας διεθνώς, και την τεράστια απώλεια κύρους, ως αποτέλεσμα των απαράδεκτων χειρισμών της κυβέρνησης στο θέμα των Σκοπίων.

Ολοι γνωρίζουν τους "λεονταρισμούς" της κυβέρνησης στις ελληνοαλβανικές σχέσεις, την ανεργμάτιστη πολιτική πυγμής και ενδοτικότητας ταυτόχρονα (πού πήγαν οι 6 όροι προ τον Μπερίσα και η επόμενη προσπάθεια ανάπτυξης και πάλι φιλικών σχέσεων;), τη μυωπική αγνόηση της σύγκρουσης διαφορετικών στρατηγικών και επιδιώξεων στην περιοχή, ιδιαίτερα για το Κοσσυφοπέδιο.

Ολοι γνωρίζουν πόσο υποχωρητικοί είμαστε μπροστά στον

τουρκικό επεκτατισμό και πόσο ανυποχώρητοι στην αναζήτηση της χωρίς όρους φιλίας με την Τουρκία.

Ολοι γνωρίζουν τις συνεχιζόμενες υποχωρήσεις μας στο Αιγαίο (και η τελευταία είναι και η επαναδιαπραγμάτευση του FIR Αθηνών, είναι το καινούριο "φρούτο", που σημαίνει ότι, πέρα από τις ΝΑΤΟικές διευθετήσεις για επιχειρησιακό έλεγχο στο Αιγαίο, μπαίνει τώρα κι ένα θέμα μετακίνησης του FIR Αθηνών δυτικά, ώστε νομότυπα πια και από το ICAO η Τουρκία να αναλάβει την ευθύνη για τα ανατολικά νησιά του Αιγαίου· κι αυτά γίνονται τώρα, σύντροφοι, και γίνονται αδιαφανώς, ξεπουλιέται και η εθνική κυριαρχία και οι διοικητικές αποφάσεις, οι οποίες είναι τόσο σημαντικές για την αμυντική θωράκιση της χώρας μας), σε σχέση με τη συνεκμετάλλευση, τη συγκυριαρχία και την αναγνώριση "τουρκικού συμφέροντος" - από το στόμα του κ. Μητσοτάκη - πέρα από τις διεθνείς συνθήκες και συμβάσεις.

Ολοι γνωρίζουν πως ακόμη και ο νέος Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας θέλει να επαναποθετήσει το πρόβλημα πέρα από τη δέσμη ιδεών Γκάλι και και πόσο δυσανεκτή, γι' αυτό, είναι η ελληνική κυβέρνηση.

Ολοι γνωρίζουν με πόση αδράνεια και μοιρολατρεία αποδεχθήκαμε την ανατροπή του άξονα Αθήνας-Σόφιας και πόσο ασταθείς είμαστε στις ελληνοσερβικές σχέσεις, παρά τις οπερετικές διαμεσολαβήσεις του πρωθυπουργού.

Επιπλέον, η προεκλογική χρησιμοποίηση των εθνικών θεμάτων επιβαρύνει το κλίμα αναξιοπιστίας, που συνοδεύει την Ελλάδα στις διεθνείς της σχέσεις και οξύνει τις απειλές.
Κι όμως...

Την ίδια ώρα οι ελληνικές επιχειρήσεις προωθούνται στη Βουλγαρία.

Τα ελληνικά εισάγονται στα σερβικά σχολεία της Βοσνίας, ως υποχρεωτικό μάθημα.

Οι Σέρβοι ακουμπούν στη φιλία μας.

Οι Αλβανοί θα ήθελαν μια προνομιακή σχέση με τη χώρα μας.

Ο Ελληνισμός όχι μόνο έχει πατροπαράδοτες σχέσεις με την Κεντρική, την Ανατολική Ευρώπη και τη Βαλκανική, αλλά και μπορεί να διαμορφώσει σύγχρονους όρους πολυμερούς και δυναμικής συνεργασίας στην περιοχή.

Εκείνο που πρέπει να απασχολεί όλους τους Βαλκάνιους είναι η παρουσία εξω-βαλκανικών μεγάλων δυνάμεων στην περιοχή. Αυτό είναι το πρόβλημα

μας.

Οι ιστορικές ευκαιρίες χάνονται ή μια κατόπιν της άλλης από μια ηγεσία προσηλωμένη στον ενδοτισμό και τη μειοδοσία, μια ηγεσία που δεν πιστεύει στη σύγχρονη δυναμική του Ελληνισμού, που χειρίζεται εντελώς ευκαιριακά, χωρίς σχέδιο και στρατηγική, τις απειλές, που ζώνουν ολόκληρο το παραμεθόριο τόξο μας.

Αν υπάρχει ένας λόγος, για τον οποίο έπρεπε ήδη να έχουν γίνει εκλογές, είναι ο εθνικός κατήφορος και η απειλούμενη συρρίκνωση από την απουσία εθνικής στρατηγικής.

Οι θέσεις μας είναι γνωστές και δεν είναι ώρα για πλήρη προγραμματική παρουσίαση. Ανάμεσα στα άλλα, προτείνουμε:

- Πανεθνική Συνδιάσκεψη για το Κυπριακό, που θα αποτελέσει αφετηρία για την επανατοποθέτηση από τον Ελληνισμό του θέματος ως προβλήματος εισβολής, κατοχής και βίαιης αλλαγής του δημογραφικού τοπίου.
- Στα πλαίσια της εθνικής στρατηγικής μας, μακροπρόθεσμος στόχος μας για τη θράκη είναι η αποτροπή κάθε κινδύνου "κυπροποίησης". Άμεσος στόχος η ολόπλευρη ανάπτυξη της περιοχής σε σειρά πρώτης προτεραιότητας και με βάση το Πόρισμα της Διακομματικής Επιτροπής.
- Ανυποχώρητη στάση στο Αιγαίο, αυστηρή προσήλωση στην εμπέδωση της εθνικής μας κυριαρχίας και, ταυτόχρονα, προώθηση ειδικού αναπτυξιακού καθεστώτος, στα πλαίσια της κοινοτικής πολιτικής της για τις νησιωτικές περιοχές. (Εφαρμογή του Πορίσματος της Διακομματικής Επιτροπής της Βουλής).
- Σταθερή προσήλωση και επιμονή στην άρνηση να αναγνωρίσουμε τα Σκόπια με το όνομα "Μακεδονία" και όλα του τα παράγωγα.
- Επαναφορά της αξιοκρατίας και της νομιμότητας στις Ενοπλες Δυνάμεις, εκσυγχρονισμό και ποιοτική αναβάθμισή τους, απομάκρυνση κάθε ίχνους κομματισμού στα κριτήρια αξιολόγησης των στελεχών και οργάνωση της παλλαϊκής άμυνας.

Ετσι κι αλλιώς, βρισκόμαστε σε παρατεταμένη προεκλογική περίοδο.

Κυρίαρχο αίτημα εξακολουθούν να παραμένουν οι άμεσες εκλογές, οι οποίες μπορεί να προκηρυχθούν κάθε μέρα που περνά.

Η λύση στο αδιέξοδο της χώρας μπορεί να είναι μόνο πολιτική.

Τα κοινωνικά μέτωπα, οι συνδικαλιστικοί αγώνες, οι επιμέρους διεκδικήσεις έχουν αμυντικό χαρακτήρα μπροστά στη νεο-φιλελεύθερη λαίλαπα.

Η επιθετική απάντηση τώρα είναι πολιτική.

Το ΠΑΣΟΚ ουδέποτε αποδέχθηκε - το επαναλαμβάνω για μια ακόμη φορά - τη θεωρία του "ώριμου φρούτου", της "ηθελημένης αδράνειας". Δώσαμε και κερδίσαμε πολιτικές μάχες μέσα και έξω από τη Βουλή, απέναντι σε μια εξουσία, που μόνο ο μανδύας της είναι κοινοβουλευτικός.

Η στρατηγική της αποτροπής, ξεκινώντας από τη ΔΕΗ, τον ΟΤΕ, τα ΕΛΔΑ, τις ιδιωτικοποιήσεις και, φθάνοντας μέχρι την πρόταση μομφής και τις κορυφαίες μάχες στη Βουλή, υπήρξε πάντοτε τον τελευταίο χρόνο μια συνεπής στάση του ΠΑΣΟΚ. Μια στάση, όμως, που έχει τα όριά της, μέσα στα συνταγματικά και κοινοβουλευτικά πλαίσια.

Πολιτική απάντηση και λύση απέναντι σε μια εξουσία συστηματικής εκτροπής και άκρατου αυταρχισμού αποτελεί μόνο η προσφυγή στη λαϊκή ετυμηγορία.

Εν τω μεταξύ, τη μάχη μας τη δίνουμε καθημερινά μαζί με το μαζικό κίνημα, τους κοινωνικούς φορείς, τα συνδικάτα, την Αυτοδιοίκηση, τις επαγγελματικές και επιστημονικές οργανώσεις. Σε όλες τις μεγάλες κινητοποιήσεις, δώσαμε αποφασιστικό "παρών" και, ταυτόχρονα, αναλάβαμε σαφείς πολιτικές δεσμεύσεις, που δίνουν προοπτική στους λαϊκούς αγώνες. Είναι η ώρα να επανατοποθετήσουμε σε νέα βάση τη σχέση του σοσιαλιστικού φορέα με το συνδικαλιστικό μαζικό κίνημα.

Είναι δικό μας καθήκον να εκφράσουμε τη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία, που ήδη γίνεται πολιτικό πλειοψηφικό ρεύμα πανίσχυρης εμβέλειας. Είναι δικό μας καθήκον να σχεδιάσουμε και δημοκρατικά να κατοχυρώσουμε το σύνολο των κοινωνικών αλλαγών, που επαγγελλόμαστε, με κύριο γνώμονα την πειθώ και αποκλειστικό μέσο τη δημοκρατία. Είναι δικό μας καθήκον να αποδείξουμε έμπρακτα ότι είμαστε ικανοί να προωθήσουμε νέες ιστορικές αλλαγές, εκσυγχρονισμούς και μεταρρυθμίσεις και με τόλμη να προχωρήσουμε στις αναγκαίες τομές.

Μια νέα σχέση αυτονομίας και μη υποκατάστασης, πρέπει να μας συνδέει με τα μαζικά κινήματα και, κυρίως, με το συνδικαλισμό. Να αποδεχθούμε και να προωθήσουμε νέο ρόλο του μαζικού κινήματος ως ισότιμου κοινωνικού εταίρου, βαθαίνοντας την πολιτική και οικονομική δημοκρατία. Προγραμματικά, νιώθω ότι είμαστε πιο έτοιμοι από ποτέ για την Επόμενη Μέρα.

Εχουμε ήδη ολοκληρώσει τις επεξεργασίες μας και καταλήξαμε στις κύριες πολιτικές μας δεσμεύσεις και ιεραρχήσεις. Υπάρχουν

προτάσεις, που θα σας γίνουν γνωστές από τα μέλη του Εκτελεστικού Γραφείου και τις Ομάδες, με τις οποίες συνεργάστηκαν, προτάσεις για διάφορους τομείς της δημόσιας ζωής. Αυτές είναι προτάσεις. Δεν είναι προτάσεις του Εκτελεστικού Γραφείου. Είναι προτάσεις των Ομάδων Εργασίας και του επικεφαλής. Δεν πρόκειται να ψηφιστούν (ναι ή όχι), πρόκειται να συζητηθούν και θα έρθουν στο Εθνικό Συμβούλιο για τελική μορφοποίηση. Έτσι, λοιπόν, οι προτάσεις θα γίνουν αντικείμενο συζήτησης στα όργανα του Κινήματος και προϊόν τελικής απόφασης.

Παράλληλα, ολοκληρώνουμε τα Περιφερειακά μας Προγράμματα. Και έχουμε συμφωνήσει στο θεσμικό πλαίσιο μιας δυναμικής και ολόπλευρης αποκέντρωσης σε όλα τα επίπεδα που θα στηρίξει το νέο αναπτυξιακό πρότυπο.

Ο Σεπτέμβριος είναι για μας η αφετηρία για την τελική αναμέτρηση, όποτε κι αν έρθει.

Ξεκινώντας από το Εθνικό Συμβούλιο, τη νέα Διακήρυξη και τις Προγραμματικές μας Συμφωνίες, θα ζητήσουμε από το λαό ευρύτατη κινητοποίηση και στήριξη συγκεκριμένων πρωτοβουλιών, που θα έχουμε σχεδιάσει.

Η υπόθεση των εκλογών είναι αποκλειστικά υπόθεση του λαού.

Η σίγουρη νίκη απαιτεί δύσκολη μάχη, δημοκρατική επαγρύπνηση, κινήσεις πολιτών σε κάθε γωνιά της πατρίδας μας και προστασία της αυθεντικής έκφρασης της λαϊκής θέλησης.

Έχουμε πολλά ζήσει σ' αυτό τον τόπο και αυτές οι εμπειρίες μας μας υποχρεώνουν να επαγρυπνούμε και να προστατεύσουμε το δικαίωμα του Έλληνα πολίτη να επιλέγει την ηγεσία του.

Η προεκλογική μας μάχη θα δοθεί σ' όλα τα πολιτικά μέτωπα. Δεν μεμφόμαστε τη Ν.Δ. για επιμέρους αποτυχίες, αλλά για συνολική χρεοκοπία. Για όλα τα μεγάλα ζητήματα έχουμε μια άλλη, ριζικά διαφορετική, πρόταση. Και συνολικά τη δική μας εναλλακτική πρόταση.

Απευθυνόμαστε σ' όλους τους πολίτες, τις παραγωγικές και κοινωνικές τάξεις, τις δυνάμεις της εργασίας, της παραγωγής, της επιστήμης και της τέχνης, σ' όλες τις ηλικίες και ιδιαίτερα στη νέα γενιά της πατρίδας μας. Η αναγέννηση της Ελλάδας εξαρτάται από τη στράτευση, τη συμμετοχή, τη στήριξη της μεγάλης προσπάθειας, που ξεκινούμε.

Γι' αυτό, ταυτίζεται η προεκλογική μας στρατηγική με την

προοπτική της Επόμενης Μέρας.
Είναι ενιαία η πορεία και ο αγώνας.

Είναι αυτονόητο ότι όλα αυτά προϋποθέτουν πορεία αναγέννησης του ίδιου του ΠΑΣΟΚ, που συλλογικά εμείς ως όργανο οφείλουμε να εγγυηθούμε και συλλογικά να κατοχυρώσουμε.

Θα δώσουμε τη δύσκολη μάχη για τη σίγουρη και μεγάλη νίκη και για μια Επόμενη Μέρα αντάξια των προσδοκιών του λαού.

Θα νικήσουμε!

Στο σημείο αυτό, θέλω να κάνω δύο ανακοινώσεις-δηλώσεις. Αφησα για το τέλος της ομιλίας μου ένα θέμα, που θεωρώ άμεσο και ιδιαίτερα σημαντικό.

Εχουν περάσει τρία χρόνια από το τελευταίο Συνέδριό μας και οφείλουμε ως Κεντρική Επιτροπή να προκηρύξουμε το επόμενο Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ. Σύμφωνα με το Καταστατικό του Κινήματός μας, η σύγκληση του Συνεδρίου, μπορεί να αναβληθεί με αιτιολογημένη απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής, για χρονικό διάστημα που δεν υπερβαίνει τον ένα χρόνο.

Προτείνω σήμερα στην Κεντρική Επιτροπή να προκηρύξουμε τη σύγκληση του 3ου Συνεδρίου του ΠΑΣΟΚ μέσα στις προβλεπόμενες από το Καταστατικό προθεσμίες και, συγκεκριμένα, προτείνω ν' αποφασίσουμε σήμερα ότι το Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ θα διεξαχθεί 6 μήνες μετά την ημερομηνία των εκλογών, οι οποίες πιστεύουμε ότι δεν θα βραδύνουν.

Και μία δεύτερη δήλωση για πληροφόρηση. Μετά την παρουσίαση της Διακήρυξης και των θέσεων του ΠΑΣΟΚ στο Εθνικό Συμβούλιο στις 3 και 4 Σεπτέμβρη, θα ολοκληρωθεί η εκλογική ετοιμότητα του ΠΑΣΟΚ με την πραγματοποίηση και της διαδικασίας προτάσεων και επιλογής - πέραν των μελών της Κοινοβουλευτικής Ομάδας - και των άλλων - τότε - υποψηφίων βουλευτών του ΠΑΣΟΚ για τις εκλογές. Μια διαδικασία, που θ' ανοίξει ενιαία, την ίδια μέρα, με καθολική συμμετοχή των μελών του σε όλες τις πρωτοβάθμιες οργανώσεις του ΠΑΣΟΚ και θα ολοκληρωθεί και με τις αποφάσεις της Κεντρικής Επιτροπής, στο ταχύτερο δυνατό χρονικό διάστημα.

Αυτές ήταν οι εκκρεμότητες και έπρεπε να τις βγάλουμε από μπροστά μας.

Θέλω να ευχαριστήσω για την υποδοχή της εισήγησης, να ευχηθώ καλή δουλειά.